

Henki tai elämä

Julkaistu 2.9.2016

Heräsin taas tänään kauheaan moraaliseen kankkuseen, en muista eilisestä mitään. Eteisen ovi rikki, haavoja ja mustelmia siellä täällä. Mietin miksi, miksi en saa voimaa lopettaa mitä olen tehnyt väärin. Haluaisin, mutta ei ole voimaa, inhoan itseäni, välillä tekisi mieli luovuttaa. Mutta ajattelee samalla, en näkisi lapsiani enkä heidän tulevia lapsiaan. Viime aikoina itsetuhoiset ajatukset ovat lisääntyneet, en arvosta itseäni.

Olen hoitoalalla. Annan kaikkeni muistisairaille, samalla tiedostaen että minusta voi tulla samanlainen. Alkoholi voi aiheuttaa minulle muistisairauden. Äitini sairastaa skitsofreniaa ja alzheimeria. Isäni kuoli alkoliemyrkytykseen 52 vuotiaana. Tänään mietin henki vai elämä, kumman valitsen.

Vanhempani olivat naimisissa, eivät koskaan asuneet yhdessä. Erosivat kun olin 2-vuotias. Ero oli katkera. Isäni palasi elämäni kun oli 7-vuotias. Hän oli uudessa avioliitossa, sitä kautta minulla on sisko. Isä haki minua viikonloppuisin heille. Itse lähti ryyppäämään. Vietin viikonloput äitipuoleni ja siskoni kanssa. Isä vei minut kotiin sunnuntaina tai maanantai-aamulla. Miksi hän ylipäätään haki minut jos ei itseä kiinnostanut viettää aikaa kanssani?

Isäpuoli astui kuvioihin kun olin 8-vuotias. Vihasin häntä ensitapaamisesta. Hän vei minulta äidin. Äiti oli umpirakastunut tähän puolalaissyntyiseen mieheen. Kaikki muuttui vielä paskemmaksi kun pikkusisko ja -veli syntyivät. Olin pelkkää ilmaa siinä perheessä. Ulospäin isäpuoli näytteli rakastavansa ja välittänsä minusta. Elämäni oli kuitenkin toista. Koulu meni huonosti. 9 luokan todistuksen keskiarvo oli 5.9. Isäpuoli aina muistutti kuinka tyhmä olen, ja silloin oli hullu, kun hän löi ja minä huusin. Kuuluin hänen mielestään jo 9-vuotiaana pöpilään.

Liikuin porukoissa, jossa tehtiin auto- ja kaljavarkauksia, olin useasti poliisien kanssa tekemisissä. Olisin halunnut koulukotiin 14-vuotiaana, serkkunikin oli siellä, hänen kanssaan liikuin. Kuinka huonot voivat olla kotiolot, jos haluaa koulukotiin. Kävin ammattikoulua pukuompelulinjaa. Sain sossun kautta asua asuntolassa, vaikka matkaa kotiin oli 1 kilometri. Silti kortteerasin enemmän mummun luona. Mummu välitti minusta, ja jakeli elämäntarpeita minulle, joita en kuitenkaan tyhmyyttäni noudattanut.

14-18-vuotiaana olin kesät valimossa töissä. Siellä tienasin ajokorttirahanikin, sisaruksilleni äiti on kustantanut ajokortit. No opinpa tekemään paskasta työtä, josta olen ylpeä. Aina olen ollut töissä, ammattikoulun jälkeenkin astuin heti työelämään ja se jatkuu. Pisin työsuhde on ollut 14,5 vuotta. Työsuhteen aikana opiskelin lähihoitajaksi ja valmistuin 2006. Samaan aikaan olin alkoholisti ja vakavasti masentunut - mikä suoritus näin jälkikäteen ajateltuna! Kävin töissä, opiskelin, join ja olin masentunut. Opiskelu kesti 3 vuotta. Nuorin lapsi oli kuusi vuotias kun valmistuin.

Aloimme seurustella nykyisen mieheni kanssa kun oli 17-vuotias. Meillä on kolme upeaa lasta. Vanhin 21-vuotias opiskelee rakennusinsinööriksi, keskimäinen 18v. valmistuu keväällä lähihoitajaksi, nuorimmainen aloitti lähihoitajaopinnot tänä syksynä. Mieheni on ns. normiperheestä lähtöisin. Hän on rakennusmestari. Heillä on veljensä kanssa rakennusfirma.

Elämäni mahtuu paljon. Äidillä on ollut sairaalajaksoja melisairaalassa. Viimeisin kun olin 17-vuotias. Silloin huolehdin pienistä sisaruksistani. Sisko oli 7-vuotias, veli 2-vuotias. Veljeä vein tarhaan ennen koulua ja koulun päätyttyä klo 16 hain tarhasta, hoidin heitä illat. Isäpuoli oli meillä silloin muka hoitamassa. He olivat eronneet äitini kanssa. Lasten hoitaminen hänen kohdaltaan oli minun haukkumistani saamattomuudesta.

Vihasin sitä äijää. Hän oli saanut pelkkää tuhoa elämässäni aikaan. Itsetuntoni oli 0, turpaan sain jatkuvasti, pakenin yöhön hänen hyökkäyksiltään useasti. Ensikänni 12-vuotiaana. Aloin seurustella linnakundin kanssa joka oli minua 3 vuotta vanhempi, olin tuolloin 13. Raskaudenkeskeytys 14-vuotiaana. Jouduin synnyttämään yksin tekopoltoilla, isäehdokas vaan tokaisi: koita pärjätä. Kaksi vuotta myöhemmin ehdotti, että voidaan tehdä lapsi jos haluat, mitä vittua. En halunnut olla tekemisissä hänen kanssaan.

Sisko, joka on isäpuolen aikaansaannos, katkaisi välit 4 vuotta sitten. Olen hänen tyttärensä kummi, en ole nähnyt ristiäispäivän jälkeen. Äitikin oli minuun välirikossa 3 vuotta, ilmoitti ettei halua nähdä minua koskaan. Veli oli 2 vuotta välirikossa. Nyt olen veljen ja äidin kanssa väleissä.

Kuljettelin äitiä kauppaan ajoin sen takia yli 30km, sisko on lypsänyt rahaa äidiltä monta vuotta, ja jatkaa edelleen. Puutuin asiaan, siksi välit meni. Siskoni on juoni, halusi välini poikki kaikkien kanssa paskapuheillaan, jotta saisi lypsää

äitiä rahallisesti rauhassa. Itse hän ei ole päivääkään töitä tehnyt, alkoholisti-pilleristi avoliitossa juopon kanssa. Lapsia 4, äijiä ei tee töitä kokopäiväjuoppo. Vanhin ollut huostaanotettu, jonka sai takasin ikävä kyllä. Lasta pidetään kuin koiraa.

Meistä tehtiin sossuun ilmoitus lapsista, siskoni oli kaiken takana. Samoin tuli kirje lakimieheltä, että olen äidille velkaa 7000, vaikka en ole kyseisiä rahoja saanut, minut yritettiin saada pois testamentista. En välitä kenenkään rahoista, mielestäni äidin kuuluu saada itse käyttää rahansa.

Tarinani taisi olla aika sekava. Olen eilen kuulemma uhitellut lapsilleni, nyt päätin että se saatanan juominen loppuu, siitä otsikko henki tai elämä. Lainatakseni laulun sanoja "ettei ny vaan sattus mitään", pitää kohdallani paikkansa.

En halua kohdata päivää, jolloin sanon "elämässä kaiken menettää, miksen pyytäny apua taaska keneltäkään". Mun on opittava nielemään ylpeyteni, ja pystyttävä olemaan heikko muuten en vahvistu. Avun vastaanottaminen ei ole merkki heikkoudesta, se on merkki lujuudesta, pystyy pyytämään apua. Jokainen on hyvän elämän arvoinen. Neuvoni kaikille samasta ongelmasta kärsivälle on nyt. Katse eteen ja suupielet ylöspäin. Unohdetaan menneet katsotaan eteenpäin, katsotaan jokainen uusi päivä, mitä elämä tarjoaa meille, olemme sen ansainneet. Joskus voi horjua jopa kompastua, nouseaan ylös ja taas mennään vahvempana eteenpäin. Virheistä oppii, mutta opetus pitää ottaa vastaan, korjata tilanne.

Itsensä arvostaminen ja lähimmäisten arvostaminen on tärkein tukipilari. Olen ollut aina oman itseni herra, olen ajatellut että niinä päivinä kun olen selvänä, puolisoni on teennäisesti iloinen ja mukava. Oikeasti hän on iloinen selvydestäni, hän on jumalauta huolissaan, kuvittelin että hän yrittää saada minut johonkin muottiin, jos saa määrällä elämäni. Olen meinannut lentää kodistamme ulos, hän tietää ja minä tiedän että elämäni ei sen jälkeen kauan jatkuisi. En halua että kukaan joutuu tällaiseen tilanteeseen.

Haluan antaa kaikille ison voimahalun, rakastakaa itseänne. Pyytäkää apua ongelmiinne ja ottakaa sitä vastaan, ennekuin on myöhäistä. Jokaisella on joku joka välittää ja on huolissaan, jos ei muu niin ainakin yläkerran ukko. Kaikkea hyvää jokaiselle.

Nimimerkki:

Päätepysäkki

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/henki-tai-elama>